

Rigsdagstidende.

1851° Forhandlingerne paa Folkethinget. № 41.

Tredie Session.

14de Møde.

Torsdagen den 30te October.

(Forts.)

J. N. Hansen: Det maa vistnok høilig overraske Almuesmænd som mig og mine Lige, naar vi komme til at see nærmere ind i, hvad der før har ligget udenfor vor Synskreds, og see, hvorledes Mænd i de høieste Stillinger, som man ellers er vant til fra de lavere Stillinger at see op til med stor Vrefrygt og Beundring, have vidst at tilvende sig, naar de stode „nærved Kassen“, som man tidligere har sagt her i Thinget, forskjellige Summer af Statens Midler. Jeg har ikke ved denne første Behandling kunnet undlade at udtale denne min store Overraskelse, og jeg maa tilstaae, at den Klasse af Embedsmænd, hvortil flere af dem høre, som jeg navnlig her seer i dette Lovudkast, tidligere har staaet for mig i et langt gunstigere Lys, end den nu kommer til at staae i efter de Erfaringer, jeg Tid efter anden gjør. Her er Tale om Estergivelse eller Nedsættelse af betydelige Summer for saadanne Mænd, som endnu den Dag i Dag have betydelige Indtægter af Staten at leve af; det er vanskeligt for Folk i min Stillning at sætte sig ind i, at der for Mænd med saadanne Indtægter skulde være absolut Nødvendighed for at faae estergivet, hvad der her er foreslaaet estergivet. Jeg kan ikke forstaae, at dette kan være Tilfældet; jeg kan ikke forstaae, at det kan være rigtigt, og jeg kan ikke engang forstaae — jeg undseer mig aldeles ikke for at sige det — hvorledes enkelte af dem ville være bekjendt at modtage det. (Hør!) Men foruden dem vi her see opførte er der adskillige, som have havt disse Laan eller Forskud ukrævede saalænge, at de nu ifølge Lovgivningen have gjort Præscrip-

tions-Exceptionen gjældende. Jeg veed ikke, om jeg oversætter dette Ord saa ganske rigtigt, men jeg har opfattet det, som om det skulde sige, at „da Staten har været saa god i 20 Aar ikke at kræve mig for det Forskud eller det Laan, den har givet mig, er jeg nu ikke juridisk forpligtet til at betale det“. Dersom jeg har misforstaaet Ordet „Præscriptions-Exception“, beder jeg at undskylde mig, men det er min Opfattelse af dette fremmede Ord. Nu kan jeg jo godt forstaae, at Folk, der ikke bryde sig synderligt om, hvad ærbare og skikkelige Folk dømme om dem, kunne benytte sig af denne juridiske Ret, som de virkelig have, til at sige: „Jeg vil ikke betale det, da Staten har forsømt i 20 Aar at kræve mig;“ men paa den anden Side vil jeg sige, at de Folk, der ønske dog nogenledes at være anseete for moralisk agtværdige og i det offentlige Dømmeme vel omtalte Folk, maatte dog, synes mig, være en lille Smule Betænknelighed ved at skyde sig ind under denne juridiske Ret. Jeg vilde aldrig, troer jeg, komme i det Tilfælde, at jeg kunde benytte mig af en saadan juridisk Ret, men i ethvert Tilfælde er det ganske vist, at de have denne juridiske Ret, og at de kunne benytte den, om de ville, og man seer jo ogsaa af den fremlagte Liste i Bureauet Navnene paa en heel Deel, og deriblandt selv flere af Landets høitstaaende Mænd, som have benyttet den. Jeg seer, at Kammeradvocaten i sin Betænkning har yttret, at Staten maa give dem Ret i, at man juridisk ikke kan kræve dem, og der er altsaa fra Statens Side ikke Noget at sige derimod, og saa faaer man lade være at kræve dem; men derimod troer jeg ikke, at de Bedkommende ved denne Præscription ere forhindrede i at betale, hvad de siden godvillig ville kunne betale af den Gjæld, de her staae for. Om nogen Enkelt skal je ikke udtale